

Женитѣ сѣщо носили дълга мантия закопчана на дѣсното рамо. (Фиг. 40)

Главитѣ си покривали съ дълго спуснато отзадъ покривало. Коситѣ били пуснати, или сплетени, по египетски, на много малки косички. Боляркитѣ върху полривалото носили златенъ вѣнецъ съ кръстове.

Императрица Теодора и дамитѣ отъ нейната свита.
(Стенна мозаика отъ катедралата въ Равена).

Отъ собствено производство на копринени платове и отъ тѣзи, които идели отъ Сирия и Персия (тѣхни азиатски провинции), вазантийцитѣ започнали да се обличатъ съ нечуванъ блѣсъкъ и разкошъ. Така византийското облѣкло добило повече азиатски характеръ близко до вавилонското.

Скѣпитѣ асиро-вавилонски платове съ втѣкани езически изображения, като свещени лотоси и пр., били грѣшни за византиеца християнинъ и той замѣстилъ тѣзи изображения съ християнски символи, като кръстове и изображения на светци. Тѣзи пъкъ изображения изисквали, щото тъкането на платоветѣ да става въ Константинополь. Ето кое станало причина да се развие тамъ една богата индустрия на блестящи копринени платове, толкова повече, че двамата византийски калугери по контрабанденъ начинъ бѣха донесли копринената буба отъ Китай. Започнали да правятъ копринени платове въ видъ на дамаска, както и брокати съ втѣкани златни и сребърни нишки. Въпрѣки този